

Arrest

nr. 158 171 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2015 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat uit vingerafdrukkenonderzoek via de Eurodac-database was gebleken dat de verzoeker op 5 april 2015 in Italië werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst, richten de Belgische autoriteiten op 13 mei 2015 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 3 juni 2015 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met de overname op grond van artikel 13.1 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 9 juni 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Italië te begeven.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een *“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*, die op 9 juni 2015 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26quater.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 05.05.2015 is toegekomen in België. Eén dag later, op 06.05.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Qalinow op 23.03.1995.

Uit het Eurodacverslag van 06.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 05.04.2015 te Siracusa, Italië, genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnen reizen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië. Aangezien betrokkene in België het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd. Artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Op 03.06.2015 volgde er alsnog een expliciet overnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.05.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 29.04.2015 waaruit blijkt de Italiaanse autoriteiten zijn vingerafdrukken in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem hebben ingevoerd omwille van zijn illegale binnenkomst in Italië en gevraagd naar een verklaring voor de vaststelling dat zijn vingerafdrukken werden teruggevonden in een ander Europees land. Betrokkene verklaarde daarop dat hij in geen enkel ander land geweest is. Er op gewezen dat zijn vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten werden ingebracht in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, stelde betrokkene dat hij zich niet kan herinneren dat hij zijn vingerafdrukken ergens heeft moeten geven. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 12.05.2015 verder dat hij op 29.04.2015 vanuit Somalië met een vliegtuig van een onbekende maatschappij illegaal naar Kenia gereisd zou zijn waar hij op 29.04.2015 zou zijn aangekomen en waar hij tot 04.05.2015 bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per vliegtuig van een onbekende maatschappij illegaal naar een onbekende bestemming gereisd zijn van waar hij per trein doorgereisd zou zijn naar België waar hij op 05.05.2015 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij Somalië op 29.04.2015 illegaal per vliegtuig verlaten zou hebben richting Kenia vanwaar hij illegaal per vliegtuig naar een onbekende locatie gereisd zou zijn vanwaar hij de trein nam richting België en op 05.05.2015 zou zijn aangekomen, enkele kanttekeningen te worden geplaatst. Uit het Eurodacverslag van 05.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 05.04.2015 in Siracusa, Italië genomen werden ten gevolge het illegaal inreizen op het grondgebied van de Dublin-Staten. Betrokkene werd geconfronteerd met de vaststelling dat zijn vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel werden ingebracht. Betrokkene kon hiervoor geen verklaring geven en stelde dat hij nergens zijn vingerafdrukken heeft gegeven, behalve in België. Uit het Eurodacverslag van 05.05.2015 blijkt echter dat de vingerafdrukken van betrokkene genomen werden op 05.04.2015 en dus voor zijn verklaarde vertrek uit Somalië op 29.04.2015 hetgeen op zijn minst twijfels doet reizen over het door betrokkene verklaarde vertrek uit Somalië op 29.04.2015. Bovendien is het geloofwaardig dat betrokkene vanuit Kenia per vliegtuig naar een onbekende locatie vertrokken zou zijn om van daaruit de trein te nemen naar België. Indien men immers op een onbekende locatie toekomt en daar de trein neemt, moet men immers op zijn minst weten waar men zich bevindt als men vervolgens per trein naar België wil reizen. Dat de smokkelaar hem naar België gebracht zou hebben, is alleszins geen afdoende verklaring om dit hiaat in de verklaringen van betrokkene te verklaren. Dat betrokkene zich bovendien niet zou herinneren of zijn vingerafdrukken buiten België nog elders genomen zouden zijn, is niet als aannemelijk te beschouwen en legt een ernstige hypotheek op het geloofwaardig karakter van de verklaringen van betrokkene.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.05.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 05.04.2015 te Siracusa, Italië, genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnen reizen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië werd voor betrokkene op 13.05.2015 een overnameverzoek overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening. Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene in België het voorwerp uitmaakte van een bewaringsmaatregel met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd. Artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn van twee weken op het verzoek tot overname hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De Italiaanse autoriteiten werden hiervan op 01.06.2015 door middel van een Tacit-agreement op de hoogte gesteld. Op 03.06.2015 volgde er alsnog een expliciet overnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten voor betrokkene op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening. De Italiaanse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Italië gekend is onder de gegevens van A(...) A(...), geboren op 11.01.1998 en Somalisch staatsburger. Uit de informatie vervat in dit expliciete overnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat de in Italië en België opgegeven identiteitsgegevens zowel wat betreft naam, voornaam als geboortedatum essentieel van elkaar verschillen. Betrokkene verklaarde bovendien expliciet tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij geen andere namen gevoerd heeft, geen andere voornamen, geen andere geboortedata, geen andere geboorteplaatsen, geen andere geboortelanden of nationaliteiten, hetgeen derhalve niet overeenkomt met de informatie vervat in het expliciete Italiaanse overnameakkoord van 03.06.2015. Betrokkene is bovendien niet in het bezit van enig authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit aan te tonen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op

basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij nooit ergens asiel heeft aangevraagd en zijn vingerafdrukken voor het eerst in België werden genomen en dat hij niet weet waarom zijn vingerafdrukken in Italië werden teruggevonden (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres

under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op zouden hebben geen aanspraak zouden kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 zonder meer langs zich neerleggen en mensen aan hun lot overlaten, kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Bovendien dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr.

51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande man, geboren in 1988, niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan er niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld

kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 05.05.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.05.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat België het eerste land was waar hij terecht is gekomen en dat hij besloten heeft om hier te blijven en dat de smokkelaar hem naar hier bracht (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene of zijn smokkelaar om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.05.2015 dat hij gezond is (DVZ, vraag 35). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het

leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13§1 en art. 28§3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten op de luchthaven van Milaan (Milano Malpensa) zal worden overgedragen en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie (4).

Bij 's Raads arrest nr. 148.253 van 22 juni 2015 wordt de bestreden akte bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar tenuitvoerlegging geschorst.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2.. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht.

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"III.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

III.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

III.3. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Italië, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld*
- Zij riskeert tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als een 'Dubliner' zal worden beschouwd.*

III.4. Bovendien zijn de internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten immers talrijk.

Dit wordt door verwerende partij bovendien niet ontkend, doch ze blijft volhouden dat verzoekende partij na een overdracht naar Italië adequate opvang en bijstand zal aangeboden krijgen.

Zoals in de feiten reeds werd uiteengezet heeft verzoekende partij tijdens haar Dublin-interview niet durven vertellen dat zij inderdaad in Italië was geweest uit schrik om terug gestuurd te worden. Zij kreeg aldaar drie dagen geen eten en de autoriteiten zouden haar gezegd hebben dat zij mag gaan naar waar zij wil (Cf. Stuk 8).

III.5. Verzoekende partij wenst dan ook vooreerst te verwijzen naar zeer recente rechtspraak van uw Raad in een quasi identieke situatie:

RvV arrest nr. 134 880 dd. 10.12.14

"Samenvatting door kruispuntmigratie-integratie:

In casu gaat de Raad na of de gemachtigde de algemene situatie met betrekking tot de opvang-omstandigheden in Italië voor asielzoekers heeft onderzocht in het licht van de specifieke situatie van verzoekers, met name hun individuele omstandigheden, in het bijzonder in het licht van hun minderjarige dochter. De Raad heeft hierbij bijzonder oog voor de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel.

In de zaak Tarakhel oordeelde het EHRM dat hoewel de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet vergelijkbaar zijn met de schrijnende opvangomstandigheden in Griekenland en dus niet voldoende ernstig zijn om alle overdrachten naar Italië te schorsen, er op basis van de beschikbare informatie ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem. De mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, kan volgens het Hof niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 115 en 120).

Het EHRM baseert zich voor deze stelling op de eerder vermelde UNHCR aanbevelingen van juli 2013 en het rapport van de Commissaris van de Mensenrechten van de Raad van Europa van 18 september 2012 alsook in zeer belangrijke mate op het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR van oktober 2013. Het EHRM stipt aan dat er slechts 8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA-centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR-opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan. Zo zijn er in Rome 1300 plaatsen in het SPRAR met een wachtlijst van 1000 personen. In Milaan zijn er slechts 400 plaatsen en zouden gezinnen systematisch worden opgesplitst. Hoewel in september 2013 werd beslist om de capaciteit van het SPRAR-netwerk uit te breiden tot 16.000 plaatsen, stelt het EHRM op 4 november 2014 vast dat enkel 1.230 plaatsen werden gecreëerd waardoor het totaal aan SPRAR opvangplaatsen op 9.630 komt. Tenslotte stelt het Hof vast dat er een grote discrepantie bestaat tussen het aantal asielaanvragen ingediend in 2013, dat op 15 juni 2013 een totaal van 14.184 asielaanvragen betrof, en het aantal opvangplaatsen in het SPRAR netwerk, met name 9.360 plaatsen. Zelfs in combinatie met de CARA opvangplaatsen zou de Italiaanse overheid, gezien het aantal asielaanvragen in 2013 en de bestaande wachtlijsten, niet in staat zijn om het grootste deel van de vraag om opvang, laat staan de gehele vraag om opvang, te absorberen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 108-110 en 115).

In het kader van deze algemene problematiek van opvangcapaciteit, oordeelde het EHRM dat een aantal concrete waarborgen moet worden verkregen over de opvang van minderjarige asielzoekende kinderen, ongeacht of zij begeleid worden door hun ouders.

Het EHRM stelt dat het aan de Zwitserse overheden toekomt om de nodige waarborgen van de Italiaanse overheden te verkrijgen dat bij aankomst in Italië, ten eerste, het betrokken gezin zal worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van de kinderen, en dat, ten tweede, de familie bijeen zal kunnen blijven. Hoewel de Italiaanse overheid te kennen geeft dat gezinnen met kinderen als een bijzonder kwetsbare categorie worden beschouwd en normaal worden opgevangen in het SPRAR-netwerk, met waarborgen van opvang, voedsel, gezondheidszorg e.a., stelt het Hof vast dat er geen verdere details worden gegeven over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekers zullen worden opgevangen.

In afwezigheid van specifieke en betrouwbare informatie met betrekking tot de specifieke opvangvoorziening, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin, meent het Hof dat de Zwitserse overheden niet over voldoende waarborgen beschikken dat de verzoekers, bij overdracht naar Italië, zullen worden opgevangen op een wijze aangepast aan de leeftijd van de kinderen. Een overdracht zonder eerst deze individuele waarborgen te hebben ontvangen van de Italiaanse overheden, zou een schending betreffen van artikel 3 EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 120-122).

De Raad kan in casu enkel vaststellen dat de gemachtigde louter op zeer algemene wijze de opvangmogelijkheden in Italië heeft beoordeeld, waarna hij besluit dat in “de meeste gevallen” opvang kan worden gevonden in een CARA-centrum. Ook in haar nota beperkt de verwerende partij zich tot zeer algemene stellingen.

De Raad wijst op het herhaaldelijk en zeer voorwaardelijk woordgebruik in het NOAS-rapport van 2011 (“supposed to” en “usually”) en op het feit dat in 2011 reeds door NOAS werd aangestipt dat de grote toestroom aan asielzoekers uitdagingen geeft met betrekking tot de opvangcapaciteit. Het is juist deze opvangcapaciteit die het EHRM in de zaak Tarakhel op basis van recente landeninformatie ernstig in twijfel trekt. Daardoor besluit het Hof dat de mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, niet ongegrond is.

Verder blijkt niet dat de gemachtigde concreet oog heeft gehad voor het belang van het aanwezige minderjarige kind. De dubbele kwetsbaarheid van de dochter, als asielzoekster en als kind, en haar specifieke noden blijken geen essentiële overweging, minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming. Zodoende is niet concreet nagegaan of verzoekers zullen worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van hun minderjarige dochter en of het betrokken gezin bijeen zal kunnen blijven.

Hoewel de gemachtigde in de bestreden beslissingen stelt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekers zodat –indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien, stelt de Raad vast dat er hierdoor niet voldoende wordt gegarandeerd dat er een opvang wordt voorzien die aangepast is aan de leeftijd van de minderjarige dochter en waarbij het behoud van de eenheid van het gezin van verzoekers wordt verzekerd. Er worden geen details gegeven over de specifieke omstandigheden waarin verzoekers zullen worden opgevangen die verzoekers heden op nuttige wijze kunnen aanvechten.

Daarbij moet worden aangestipt dat de bestreden beslissingen werden genomen naar aanleiding van een stilzwijgend akkoord met de Italiaanse overheden inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers. De gemachtigde heeft derhalve heden geen enkele uitdrukkelijke waarborg omtrent de specifieke opvangvoorzieningen voor verzoekers, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin in het licht van de specifieke noden en de kwetsbaarheid van verzoekers’ minderjarige asielzoekende dochter.

III.6. De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin in het licht van de specifieke noden.

In casu motiveert verwerende partij ‘dat tenminste zeven dagen op voorhand de Italiaanse autoriteiten zullen worden in kennis gesteld van een overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.’

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang.

Verwerende partij somt vooreerst een resem aan tekortkomingen op over de Italiaanse asielprocedure en de Italiaanse opvangvoorzieningen om daarna te stellen dat 'er wel opvang zal voorzien worden'.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, stipt het EHRM aan dat er slechts 8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA-centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR-opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan.(...)'

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang.

Bovendien stelt verwerende partij een beetje verder in de thans bestreden beslissing dat: 'Asylum Seekers (NOAS), The Italian approach to asylum: System and core problems, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe (SFH), Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SF11, 'Italien: Aufnahmebedingungen — Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere DublinRückkehrenden. Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.'

Er staat aldus volgens verwerende partij, niet op voorhand vast dat verzoekende partij als alleenstaande man geen aanspraak kan maken op opvang. Er staat met andere woorden niet vast dat verzoekende partij WEL aanspraak kan maken op opvang.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar het RvV arrest nr. 138 942 van 20 februari 2015. Volgens uw Raad mag verwerende partij er dan ook niet zonder meer van uitgaan dat verzoekende partij de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen:

'Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten, waarnaar wordt verwezen in het Nederlands, blijkt dat er nog steeds asielzoekers zijn die in Italië in moeilijke omstandigheden terecht komen, zonder opvang. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij, in het licht van de informatie die nog overblijft gelet op het hetgeen gesteld werd onder punt 2.3.2.4.1., deze verklaringen niet zonder meer ken afdoen om er vervolgens van uit te gaan dat verzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. In de geschetste omstandigheden komt het prima facie aan de verwerende partij toe om zich ervan te vergewissen dit risico, dat een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou kunnen brengen, terdege te onderzoeken.

Mede gelet op de onderdelen van de bestreden beslissing die wegens het hanteren Van een niet-officiële taal van België niet in aanmerking worden genomen, ken in casu, gelet op de door verzoeker bijgebrachte informatie, er niet zonder meer van worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.'

Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar enkele recente UDN-arresten van de CCE dd. 28 april 2015 (CCE nr. 144 367 en CCE nr. 144 400) waarin de Dublin-beslissing geschorst werd, aangezien er onvoldoende garanties waren op opvang. Deze beslissingen zijn dan ook integraal van toepassing op verzoekende partij.

III.7. Maar er is meer. Ingevolge het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin gesteld wordt dat de asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, dient verwerende partij garanties te geven aan de Dubliner.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat, aangezien verzoekende partij een alleenstaande meerderjarige man is zonder gezin, er geen schending van artikel 3 EVRM lijkt te bestaan bij een terugkeer naar Italië.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar 'a reflections on reading Tarakhel: Is 'How Bad is Bad Enough' Good Enough? (Cf. Stuk 2)

Hierin wordt het volgende gesteld:

"The ECtHR in effect, in requiring a rigorous individual assessment, places individual judges and civil servants in charge of Dublin. Systemic breaches may be relevant if the argument is that any transfer would be precluded (as was the case in MSS). In other instances, Article 3 ECI-IR applies, and the sending State must conduct a full and rigorous individual assessment before carrying out a transfer and get suitable individualised guarantees if problems are identified. In that way, Tarakhel significantly tempers the automaticity of distribution under the Dublin System, contrary to the tendency in some EU quarters to suggest that 'the principle of mutual trust may not be placed under question through systematic examination', as had been suggested by Advocate-General Jaskinen in Puid. for instance. The first important clarification we offer concerns the evidence the applicant needs to provide to trigger the State's duty to get individual guarantees. It appears here the applicant does not have a heavy burden: on the facts of Tarakhel, it seems that raising serious doubts as to the capacities of the reception system⁹⁴ to meet the applicants' individual circumstances — such as their family unity - was enough.

The dissenters raise a question about whether such assurances are only required for families with children, or also for adults. There is nothing in the majority opinion to suggest that the assessment in Article 3 ECHR could be prejudged by only applying it to families with children. A commitment to avoid exposing human beings to treatment or conditions that are deemed inhuman and degrading is (one would have hoped) a basic minimum of human decency, not an added protection for children."

Verzoekende partij meent dan ook dat de zaak Tarakhel integraal van toepassing is op haar, ongeacht het feit of zij kinderen heeft of niet.

III.8. Het AIDA-rapport dd. januari 2015 (zie administratief dossier verwerende partij) maakt ook gewag van sancties voor 'Dubliners' – p. 30-31, 54 en 59

"The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers.

The issue of Dublin returnees was addressed in 2013 by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy. According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount of the transfers ordered by Switzerland), deep concern emerges from the lack of "sufficient reception places" and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well⁷⁴, criticism, which affects all the Dublin Returnees in Italy in the same manner⁷⁵. Furthermore, another case against a transfer to Italy decided by the Swiss authorities was lodged before the European Court of Human Rights (Tarakhel v. Switzerland). On the 4th November 2014 the ECtHR released the judgment.⁷⁶"

EN

"For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its "Dubliners Project reports", Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure.⁷⁷ For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again.

However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects⁷⁸ for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main

airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners. These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration."

EN

"The second scenario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer orders from other Member States and, as a consequence, were sent back to Italy. Within this broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while they were in Italy or not. If returnees (asylum seekers, beneficiaries of international protection or of a permit of stay for humanitarian reasons) had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari.¹⁸³ They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30th June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlements.¹⁸⁴ If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARAs. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay"

EN

"With regards to Dublin returnees in the last years, temporary reception systems have been established to host persons transferred to Italy on the basis of the Dublin Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

These temporary reception structures have been set up thanks to targeted projects financed by the Italian Ministry of Interior through the European Refugee Fund. These EU projects started in 2012²⁰² and they are not usually automatically prolonged. Each year a new call for proposals is launched for a further period of one year or more.

At the present 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees. CIR used to run an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places.

The places available are still not sufficient to accommodate all migrants and asylum seekers, therefore CARA or CPSA are often overcrowded."

Het hoeft geen betoog dat dit op gespannen voet staat met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

In die zin schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert immers dat de beslissing gefundeerd moet zijn op zorgvuldige feitengaring.

Verwerende partij rept met geen woord over de overbevolking, slechte omstandigheden en duur van de opvang.

III.9. Nochtans wordt het probleem van overbevolking en het probleem van opvang wel degelijk aangekaart door de media en het UNHCR. Het UNHCR wordt door verwerende partij immers aanzien als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit. Het artikel van het UNHCR dd. 6 mei 2015 - Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea (<http://www.unhcr.org/554a075a6.html>) (Cfr. administratief dossier) waarnaar verwerende partij ook verwijst, stelt letterlijk dat de condities in de opvangcentra variëren en alle centra volzet zijn. Er heerst een gebrek aan financiële middelen en personeel. Verwerende partij stelt dat dit niet wil zeggen dat Italië de massale toestroom van vluchtelingen niet zou aankunnen. Italië zou volgens verwerende partij nog steeds voldoen aan haar verplichtingen tot opvang door de asielzoekers te verplaatsen naar het vasteland. Echter volgens het UNHCR zal er een blijvende stroom aan vluchtelingen komen.

Het UNHCR uit immers haar bezorgdheid over de bestaande opvangcapaciteiten aangezien de vluchtelingen in grote getale blijven toestromen via de Balkanlanden² (Cf. Stuk 3: artikel UN News dd. 12 juni 2015 - Western Balkans experiencing surge in migrant, refugee crossings, warns UN agency). Ook Italië blijft hier niet van gespaard. Op 8 juni 2015 werden in Italië het meest aantal vluchtelingen geteld, namelijk 54 000.

Ook al stuurt Italië haar vluchtelingen thans door naar het vasteland, kan verwerende partij onmogelijk volhouden dat er voor verzoekende partij voldoende garantie is op adequate opvang.

Verwerende partij stelt bovendien dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werden, maar dat dit slechts tijdelijk zou zijn. Verzoekende partij zou niet kunnen aantonen dat zij geen recht zou hebben op dit Fonds, noch kan verwerende partij aantonen dat verzoekende partij wel effectief zou kunnen genieten van dit fonds. Zeker gezien het heersend te kort aan financiële middelen en het gebrek aan opvangplaats. Verzoekende partij heeft geen garantie op opvang.

Het is immers duidelijk dat Italië de toevlucht aan vluchtelingen niet langer kan bolwerken. Zo dreigt de premier van Italië om de vluchtelingen om vluchtelingen tijdelijke reispapieren te geven en ze zo verder door te laten in Europa. Ook willen zij de havens sluiten (Cf. Stuk 4: artikel NOS dd. 15 juni 2015 – Premier Italië dreigt met doorlaten vluchtelingen en sluiting havens³).

Italië eist dan ook Europese hulp om volgens het quotaplan asielzoekers te verspreiden over de 28 lidstaten van de Europese Unie (Cf. Stuk 5: artikel HLN dd. 18 juni 2015 – Italië eist EU-daadkracht: 'Anders laten we migranten onze grens oversteken'⁴).

Ook de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, heeft erkend dat Italië de toevlucht aan asielzoekers onmogelijk alleen kan opvangen en dat Italië de hulp van de andere EU-landen moet aanvaarden (Cf. Stuk 6: artikel dd. 7 mei 2015).

III.10. De bestreden beslissing motiveert evenmin omtrent de problemen die asielzoekers in Italië kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat.

Nochtans is dit manifest in strijd met de UNHCR guidelines. Cf. UNHCR's Recommendations as Regards Harmonisation of Reception Standards for Asylum Seekers in the European Union, stuk 7, p. 7-8 <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(...)

- Ook het fameuze AIDA-rapport, waar verwerende partij graag naar verwijst, vermeldt het volgende met betrekking tot de bijstand van een advocaat in het algemeen (p. 24):

(...)

Opnieuw trekt verwerende partij dus de verkeerde conclusies en schendt zij bijgevolg de materiële motiveringsverplichting en, maar bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

III.11. Verwerende partij kan onmogelijk beweren dat Italië inzake de opvang en behandeling van asielzoekers GEEN probleemland is.

Uw Raad heeft dit tevens reeds herhaaldelijke malen expliciet gesteld (bv. Arresten dd. 20 juni 2013 nr. 105 541, dd. 20 juni 2013 nr. 105 543, dd. 31 oktober 2013 nr. 113 283 en dd. 30 januari 2014 nr. 117 992)

Zo blijkt ten overvloede tevens uit zeer recente UDN arresten (nr. 144 188 en 144 400) dd. 27 en 28 april 2015 dat Uw Raad over gaat tot de schorsing van de uitwijzing naar Italië daar onvoldoende de verwerende partij enkel zou ingegaan op algemene informatie en onvoldoende motiveert over de ernstige tekorten in het opvangsysteem in Italië.

In deze context is het a fortiori onbegrijpelijk dat de verklaringen van verzoekende partij (onmiddellijk na aankomst gebeurd en dus logischerwijze vooraleer een advocaat te hebben gezien) niet au sérieux worden genomen en dat een aantal pijnpunten uit de Italiaanse asielprocedure gewoonweg genegeerd worden door de bestreden beslissing.

Minstens had hieromtrent (beter) gemotiveerd moeten worden.

Dit is zeer pertinent aangezien deze pijnpunten één voor één verband houden met het verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen, zoals omschreven in artikel 3 EVRM.

III.12. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dd. 21 december 2011 (overweging 106) immers het volgende:

“Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de ‘verantwoordelijke lidstaat’ in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)”

Op basis van bovenvermelde rapporten had verwerende partij nooit de bestreden beslissing mogen nemen. Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan Italië.

III.13. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was hieromtrent recentelijk nog zeer duidelijk (RvV arrest nr. 138 942 van 20 februari 2015):

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

III.14. Verwerende partij citeert vele rapporten, doch trekt niet de juiste conclusies.

Er mag in deze echter aan een aantal zaken niet worden voorbijgegaan:

- Verzoekende partij heeft haar problemen –beknopt zoals het Dublin-interview het vereist- uiteengezet.*
- Italië is een probleemland. Ten bewijze hiervan de rapporten hierboven vermeld.*

- Verwerende partij lijkt het volkomen normaal te vinden dat een Italiaanse asielzoeker slechts recht op bijstand van een advocaat heeft nadat een asielbeslissing werd genomen, terwijl dit in strijd is met de UNHCR guidelines. In die zin werden tevens de materiële motiveringsverplichting. Een asielzoeker moet immers informatie hebben over de Italiaanse asielprocedure en kunnen en toegang hebben tot een advocaat (waardoor gratis bijstand vanaf het begin moet worden voorzien). Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de onzekerheid die voortvloeit uit een gebrek aan adequate informatie omtrent de Italiaanse asielprocedure tevens een schending van artikel 3 EVRM kan vormen.

- Ook uit het recente AIDA-rapport blijkt duidelijk dat opvang absoluut niet verzekerd is en nog minder verzekerd is als men 'teruggebracht' wordt op basis van de Dublinverordening. Ook hier geeft de bestreden beslissing geen realistisch beeld weer. Dit laatste vormt overduidelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel in en constitueert opnieuw een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM."

3.2. De verzoeker stelt dat hij bij een overdracht aan Italië het gevaar loopt dat zijn asielaanvraag er niet goed zal behandeld worden en dat hij tevens dreigt gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder opvang aangezien hij nu als een Dublinterugkeerder zal worden beschouwd. De verzoeker is het niet eens met het standpunt van de verweerder dat hij na de overdracht naar Italië adequate opvang en bijstand zal krijgen, en hij verwijst hiertoe naar een aantal arresten van de Raad, naar het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van het EHRM, naar een aantal persartikelen en een juridisch-wetenschappelijke bijdrage omtrent het arrest Tarakhel, een publicatie van UN News van 15 juni 2015, de UNHCR's Recommendations as Regards Harmonisation of Reception Standards for Asylum Seekers in the European Union en het tevens in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport van januari 2015. Met deze verwijzingen meent de verzoeker aan te kunnen tonen dat hij bij de tenuitvoerlegging van de Dublinoverdracht naar Italië gedurende een ontoelaatbaar lange periode zal worden onderworpen aan wantoestanden zoals de slechte toegang tot de rechter en advocaat bij de behandeling van de asielaanvraag en slechte opvangomstandigheden als asielzoeker en Dublinterugkeerder. De gemachtigde zou de verkeerde conclusies hebben getrokken uit de door hem geciteerde rapporten en hij zou geen realistisch beeld scheppen omtrent de garantie tot het bekomen van adequate opvang. De verzoeker besluit in zijn enig middel aldus tot een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de Dublinoverdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)." [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en

onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de behandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoeker toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij de thans bestreden Dublinoverdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest verboden behandeling.

3.3. De verzoeker stelt dat hij bij een overdracht aan Italië het gevaar loopt dat zijn asielaanvraag er niet goed zal behandeld worden en dat hij tevens dreigt gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder opvang aangezien hij nu als een Dublinterugkeerder zal worden beschouwd. De verzoeker is het niet eens met het standpunt van de verweerder dat hij na de overdracht naar Italië adequate opvang en bijstand zal krijgen, en hij verwijst hiertoe naar een aantal arresten van de Raad, naar het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van het EHRM, naar een aantal persartikelen en een juridisch-wetenschappelijke bijdrage omtrent het arrest Tarakhel, een publicatie van UN News van 15 juni 2015, de UNHCR's Recommendations as Regards Harmonisation of Reception Standards for Asylum Seekers in the European Union en het tevens in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport van januari 2015. Met deze verwijzingen meent de verzoeker aan te kunnen tonen dat hij bij de tenuitvoerlegging van de Dublinoverdracht naar Italië gedurende een ontoelaatbaar lange periode zal worden onderworpen aan wantoestanden zoals de slechte toegang tot de rechter en advocaat bij de behandeling van de asielaanvraag en slechte opvangomstandigheden als asielzoeker en Dublinterugkeerder. De gemachtigde zou de verkeerde conclusies hebben getrokken uit de door hem geciteerde rapporten en hij zou geen realistisch beeld scheppen omtrent de garantie tot het bekomen van adequate opvang. De verzoeker besluit in zijn enig middel aldus tot een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

3.3.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest betreft, wijst de Raad er op dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door de voornoemde artikelen verboden behandeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de diensten van de verweerder voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing werd geconfronteerd met de resultaten van het Eurodac-onderzoek en dat hem tevens werd gevraagd naar zijn standpunt met betrekking tot een Dublinoverdracht aan de Italiaanse autoriteiten. Tijdens dit zogeheten "Dublininterview" van 12 mei 2015 legde de verzoeker de volgende verklaringen heeft af:

*"Hoe verklaart u dat wij uw vingerafdrukken hebben teruggevonden in een ander Europees land?
Ik ben in geen enkel ander land geweest.*

*Hoe verklaart u dat wij uw vingerafdrukken hebben gevonden in Italië?
Ik kan mij niet herinneren dat ik vingerafdrukken heb moeten geven ergens.*

*Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?
Het was het eerste land waar ik terecht ben gekomen en ik heb besloten hier te blijven. De smokkelaar bracht me naar hier.*

*Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?
Ik ben gezond.*

Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?

Ik heb nooit ergens asiel aangevraagd en mijn vingerafdrukken werden voor het eerst hier in België genomen. Ik weet niet waarom jullie mijn vingerafdrukken in Italië terugvinden.”

Waar de verzoeker thans een handgeschreven verklaring naar voor brengt, die dateert van 15 juni 2015 en dus van na het treffen van de thans bestreden beslissing, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze verklaring niet dienstig kan worden aangewend in het kader van het onderhavige annulatieberoep nu de verweerder hierover onmogelijk kon beschikken wanneer hij de bestreden beslissingen nam. Daarnaast merkt de Raad nog op dat deze verklaring niet werd ondertekend zodat niet kan worden nagegaan of zij door de verzoeker werd opgesteld. Bovendien zijn de thans voorgelegde *a posteriori* verklaringen op verschillende punten geheel tegenstrijdig aan de verklaringen die de verzoeker tijdens het Dublininterview heeft afgelegd, zo wordt opeens gesteld dat er wel degelijk vingerafdrukken werden genomen in Italië en dat de verzoeker er zelfs toe werd gedwongen. Van een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, kan verwacht worden dat hij van meet af aan en ook in het kader van de besluitvormingsprocedure inzake de toepassing van de Dublin-III-Verordening geloofwaardige verklaringen aflegt. Waar de verzoeker ten overstaan van de verweerder steeds heeft blijven volhouden dat hij geen vingerafdrukken in Italië heeft afgegeven, komen zijn verklaringen van 15 juni 2015 dan ook ongeloofwaardig over zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de verzoeker drie dagen geen eten kreeg en dat hem werd gezegd dat hij kon gaan waar hij wou. De vage bemerking dat de verzoeker tijdens zijn Dublingehoor niet heeft durven vertellen dat hij in Italië was geweest, doet hieraan geen afbreuk.

Daarnaast dient tevens te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tijdens zijn korte doorreis in Italië geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zodat de thans voorliggende situatie waarin de verzoeker met toepassing van de Dublin-III-Verordening wordt overgedragen aan Italië als asielzoeker geen vergelijkingspunten heeft met de situatie waarin de verzoeker voorheen stelt te hebben vertoefd.

In de bestreden akte wordt tevens het volgende gesteld:

“Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn van twee weken op het verzoek tot overname hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De Italiaanse autoriteiten werden hiervan op 01.06.2015 door middel van een Tacit-agreement op de hoogte gesteld. Op 03.06.2015 volgde er alsnog een expliciet overnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten voor betrokkene op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening. De Italiaanse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Italië gekend is onder de gegevens van A(...) A(...), geboren op 11.01.1998 en Somalisch staatsburger. Uit de informatie vervat in dit expliciete overnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat de in Italië en België opgegeven identiteitsgegevens zowel wat betreft naam, voornaam als geboortedatum essentieel van elkaar verschillen. Betrokkene verklaarde bovendien expliciet tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij geen andere namen gevoerd heeft, geen andere voornamen, geen andere geboortedata, geen andere geboorteplaatsen, geen andere geboortelanden of nationaliteiten, hetgeen derhalve niet overeenkomt met de informatie vervat in het expliciete Italiaanse overnameakkoord van 03.06.2015. Betrokkene is bovendien niet in het bezit van enig authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit aan te tonen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.”

Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. De thans geuite verklaringen van de verzoeker komen derhalve ongeloofwaardig over, minstens wordt hiermee geen beoordelingsfout van de verweerder aangetoond noch wordt aannemelijk gemaakt dat de verzoeker bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

In de bestreden beslissing wordt er tevens uitdrukkelijk op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de verzoeker, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Tevens wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011; SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.”

In het middel gaat de verzoeker voorbij aan het feit dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, zodat het logisch is dat hij in Italië niet de opvang en bijstand verkregen heeft waarop asielzoekers recht hebben. De verzoeker heeft geen persoonlijke ervaringen over een eventueel gebrek aan opvang als asielzoeker. De verzoeker zal in uitvoering van de thans bestreden beslissingen in andere omstandigheden in Italië toekomen, met name als Dublinterugkeerder. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient dan ook verder te worden onderzocht in het licht van de concrete omstandigheden van de thans bestreden Dublinoverdracht naar Italië.

In de bestreden akte wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of

overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij nooit ergens asiel heeft aangevraagd en zijn vingerafdrukken voor het eerst in België werden genomen en dat hij niet weet waarom zijn vingerafdrukken in Italië werden teruggevonden (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op zouden hebben geen aanspraak zouden kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er

wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 zonder meer langs zich neerleggen en mensen aan hun lot overlaten, kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden."

EN

"Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met

name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

De verzoekster verwijst in het middel onder meer naar het arrest van het EHRM van 4 november 2015, Tarakhel t. Zwitserland, en stelt dat hijzelf als asielzoeker wel degelijk een kwetsbaar persoon is, los van de vraag of hij kinderen heeft of niet. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Bovendien dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande man, geboren in 1988, niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Switzerland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan er niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.”

Hoewel de verzoeker als asielzoeker inderdaad behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt hij met geen enkel concreet element aannemelijk dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland) en weerlegt hij dus niet wat hierover in de bestreden akte wordt gemotiveerd. De verwijzing naar een artikel *“a reflections on reading Tarakhel: Is ‘How Bad is Bad Enough’ Good Enough?”* doet aan voorgaande vaststellingen niets af, evenmin als de citaten uit rapporten en rechtspraak.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Italiaanse autoriteiten op 3 juni 2015 alsnog uitdrukkelijk instemden met de overname van de verzoeker. In dit schrijven verzoeken zij de Belgische autoriteiten om de verzoeker over te dragen via de luchthaven van Milaan Malpensa, en om hen minstens zeven dagen op voorhand op de hoogte te brengen van de datum van aankomst. De

Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

De Italiaanse autoriteiten hebben tevens het volgende gevraagd:

“Nous vous prions aussi, de bien vouloir nous informer en avance de toutes situations particulières de santé, physique ou mentale et d’handicap ou des situations délicates (...), qui peuvent entraîner de gros problèmes d’aménagement.

(...)

Je vous prie d’informer l’intéressé que, lors de son arrivée en Italie, il doit immédiatement se présenter à l’ « Ufficio di Polizia di Frontera » près de l’Aéroport.”

De bewoordingen van het Dublinakkoord van 3 juni 2015 bevatten aldus op zijn minst een indicatie van de intentie van de Italiaanse autoriteiten om te voorzien in aangepaste opvang voor de verzoeker. Immers wordt uitdrukkelijk gevraagd naar specifieke problematieken in verband met de verzoeker die grote problemen in verband met de huisvesting zouden teweeg brengen.

Tevens wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielpprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers naar Italië in het kader van de Dublin-Verordeningen. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde in de AME-zaak voorts het volgende:

“35. The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). [Het Hof herhaalt dat de huidige situatie in Italië voor asielzoekers niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het arrest MSS tegen België en Griekenland, boven aangehaald, en dat de structuur en algemene situatie van opvangmodaliteiten in Italië niet op zich kunnen worden aangehaald als een hinderpaal voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land. (eigen vertaling)]

36. The Court therefore finds, bearing in mind how he was treated by the Italian authorities after his arrival in Italy, that the applicant has not established that his future prospects, if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy for asylum seekers or that, in case of difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. [Het Hof is daarom van oordeel, in gedachte houdend hoe hij werd behandeld door de Italiaanse autoriteiten na zijn aankomst in Italië, dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoeker in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor asielzoekers of dat, in geval van moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren (eigen vertaling).]

37. It follows that this complaint is manifestly ill-founded within the meaning of Article 35 § 3 (a) of the Convention and therefore inadmissible pursuant to Article 35 § 4.” [Hieruit volgt dat de klacht manifest

ongegrond is in de zin van artikel 35, §3 a van het Verdrag en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §4 (eigen vertaling).]

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen en het wordt thans niet concreet aannemelijk gemaakt dat de verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verweerder in de bestreden beslissingen op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoeker bij een Dublinoverdracht naar Italië.

3.3.2. Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker, met de algemene rapporten en de andere documenten waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van de verzoeker er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er in Italië sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een Dublinoverdracht naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport van januari 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is. Er wordt ook verwezen naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM, die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

De Raad merkt daarnaast nog op dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te stoppen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoeker wijst er op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders nog minder kans hebben op opvang, dat het AIDA-rapport tevens melding maakt van sancties voor Dublinterugkeerders. Inzake de vermeende "*sancties*" dient er op te worden gewezen dat de door de verzoeker geciteerde passages uit het AIDA-rapport geen melding maken van straffen voor Dublinterugkeerders maar enkel melding maken van een mogelijk gebrek aan opvangplaatsen, hoofdzakelijk te wijten aan het feit dat de asielprocedure van zij die teruggestuurd worden naar Italië reeds afgesloten is. In dit verband dient te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat de verzoeker nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, evenmin blijkt dat de verzoeker in Italië in enig opvangvoorziening werd gehuisvest, zodat de verzoeker niet tot de groep behoort van terugkeerders van wie de asielprocedure reeds afgesloten is of zij die reeds eerder in de SPRAR of CARA centra werden ondergebracht. Tevens dient in dit verband te

worden opgemerkt dat de verzoeker, omdat hij nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, nog niet heeft genoten van opvang en daarom, volgens de in het verzoekschrift geciteerde passages uit het AIDA-rapport, juist meer kans maakt om in een opvangcentrum geplaatst te worden dan personen die in Italië reeds in een centrum hebben verbleven.

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat *in concreto* werd nagegaan wat de situatie is van Dublinterugkeerders in Italië, waarbij wordt gesteund op recente en gezaghebbende bronnen van informatie en waaraan met de door de verzoeker voorgelegde persartikels geen afbreuk kan worden gedaan. Er wordt verwezen naar het feit dat er voor Dublinterugkeerders met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen, opvangcapaciteit gecreëerd werd die specifiek gericht is op personen die aan Italië worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening. Hieraan wordt toegevoegd:

“Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op zouden hebben geen aanspraak zouden kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt.”

In de bestreden beslissing wordt tevens vermeld dat de Italiaanse overheden niet onverschillig staan tegenover de moeilijke situatie wat betreft de onthaal- en opvangcapaciteiten en deze problematiek het hoofd trachten te bieden.

Waar de verzoeker vervolgens aanvoert dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de overbevolking, de slechte omstandigheden en de duur van de opvang, wordt vooreerst vastgesteld dat de gemachtigde een onderzoek moet voeren naar de concrete situatie van de verzoeker bij een terugkeer naar Italië (*in casu* een persoon die nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en die nog niet in de opvangstructuren heeft verbleven) en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dit gebeurd is. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat wel degelijk rekening werd gehouden met de moeilijkheden die Italië ondervindt, maar dat erop wordt gewezen dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit in het leven werd geroepen, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang weliswaar een tijdelijk karakter heeft maar dat het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben, volgens de verwerende partij niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing overwogen: *“Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in*

eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 zonder meer langs zich neerleggen en mensen aan hun lot overlaten, kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden."

Verzoekers standpunt als zou met geen woord wordt gerept over de huidige omstandigheden qua opvang in Italië, mist dan ook grondslag. Waar de verzoeker het specifiek heeft over de toestroom van asielzoekers over zee en via de Balkan-landen en dat de opvang hierdoor verzadigd geraakt, herhaalt de Raad dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen personen die op illegale wijze Italië binnenkomen en personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening vanuit een andere lidstaat worden overgedragen. Tevens wordt hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd dat net voor Dublinterugkeerders extra opvangplaatsen werden gecreëerd, zoals hierboven wordt weergegeven. De door de verzoeker aangehaalde persartikels en verklaringen van politici doen hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoeker ten slotte aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat, hetgeen in strijd zou zijn met de UNHCR-guidelines, en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, wordt erop gewezen dat de UNHCR-guidelines geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. De verzoeker toont met de verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar de verzoeker doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben. Tevens wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat rekening werd gehouden met de grote toestroom van asielzoekers in Italië.

De omstandigheid dat de verzoeker andere conclusies trekt uit de rapporten die ook in de bestreden akte worden geciteerd, brengt niet automatisch met zich mee dat de conclusies van de verwerende partij verkeerd of niet deugdelijk zijn. Alleszins dient te worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn kritiek niet aantoont dat hijzelf als Dublinterugkeerder geen toegang heeft tot de asielprocedure, noch dat er sprake is van systeemfouten in de Italiaanse asielprocedure.

3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat de behandeling van asielzoekers in het algemeen en van Dublinterugkeerders in het bijzonder in Italië als strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest moet worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aantoont.

Evenmin is aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de verweerder op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid, tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

Het enige middel is ongegrond.

4. In toepassing van artikel 39/82, §8 van de vreemdelingenwet, wordt de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing opgeheven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE